

med den ærede Viceformand deri, at det er ønskeligt, at denne Forretning ikke belastes højere, end den kan taale; jeg er ganske enig deri, at det er af den allerførste Vigtighed for Handelsstanden, at Svassurancen beffattes paa en saadan Maade, naar den ikke ganske kan fristages, at den kan bære det. Det har heller ingenlunde været Regjeringens Mening ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag at paalægge den noget Andet, end netop hvad den kan bære. Men, naar det foreligger en Erklæring som den, jeg har tilladt mig at oplæse, fra Folk, som vistnok maae ansees for at være upartiske i saa Henseende, en Erklæring, der gaaer ud paa, at den foreslaaede Lart er hensigtsmæssig og ikke paalægger Svassurancen nogen større Byrde, end, som Assurandeurerne udtrykke sig, de „efter den nøieste Undersøgelse“ finde, at den kan bære, — og naar man derhos bemærker, at Forfællen imellem at følge dette Regjeringens Forslag og fastsætte 42 Sk. som Lart for alle Svassurancepolicer, vil, saavidt det er muligt at gjøre nogen Beregning derover, udgjøre omtrent 9000 Rbd., saa maa jeg tilstaae, at jeg virkelig ikke indseer nogen Grund til, at Statskassen skal vise dette Beløb fra sig. Det laa meget nær for Regjeringen, — og jeg tilstaaer, at der for mig selv personlig har været en meget stor Fristelse til at gjøre det, da jeg indsaag, at Sagen vilde gaae langt lettere derved, — simpeltvæk at foreslaae at sætte de private Svassurandeurer paa samme Afgiftsvilkaar som det tidligere octroierede Compagnie; men jeg har anseet det for min Pligt at bidrage Mit til idetmindste at oplyse Rigsdagen om, hvorom her var Spørgsmaal. Var Regjeringen ikke kommen frem med den her foreliggende Scala, havde vist ingen anden foreslaaet at votere Statskassen en forøget Indtagt af 9000 Rbd.; og, som Sagen actmæssig forelaa, og med denne Erklæring fra de private Assurandeurer, kan det heller ikke nægtes, at et andet Lovforslag, end det foreliggende, vilde let have givet det Udseende af, at man, for at forene flere Anskuelser, lod det gaae ud over Statskassen. Jeg kan, som sagt, ikke erklænde, at enten Retfærdighed eller Billighed taler for at sætte Svassurancecompaniet paa en anden Fod end alle andre Svassurandeur

her i Landet, og naar de private Svassurandeurer selv have erklæret, at de kunne bære denne Lart, og at den er passende efter deres Forestilling om Sagen, indseer jeg ikke, at man skulde tage Hensyn til saadanne Indsigelser fra Compagniets Side som de, der ere fremkomne.

S. P. Hansen: Jeg maatte maaffee blot tillade mig et Par Bemærkninger. Der som jeg i mit første Foredrag har gjort mig skyldig i en Vildfarelse eller Misforstaaelse, kan jeg godt finde mig deri, efterat den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kred. (Treschow) har yttret, at det ingenlunde, hvad jeg heller ikke har draget i Tvivl, har været hans Hensigt at besvare sig over, at der ved Siden af Compagniet bestod en anden Indretning af lignende Bessaffenhed. Det, som forekommer mig under denne Sag at være vigtigst at afgjøre, er, hvilken Størrelse der vil være at bestemme for Stempletpapirsafgiften for Svassurancepolicer i Almindelighed. Jeg tør antage, at man saa temmelig vil være kommen til den Anskuelse, at, hvorledes Udsaldet end bliver, vil der dog være overveieende Grunde — jeg kan ikke nægte, at der ogsaa er det for mig — for, at, hvor mange Indretninger af dette Slags der end maatte danne sig, bør de dog for Fremtiden have lige Vilkaar. Jeg erkjender ganske vist det Gavnlige og Nyttige, som Compagniet i sin lange Bestaaen har medført for Handelsstanden; men jeg kan ikke nægte, at, efterat det som andre lignende Indretninger i et Aarhundrede er skredet frem over Begyndelsens Banfæstigheder og har nydt de Begunstigelser, som Staten under de daværende Forhold fandt det rigtigt at tilstaae saadanne Institutioner, efterat det ved Hjælp af disse Begunstigelser har faaet Fremværet, stiller det sig for mig saaledes, at det er paa Tiden, at alle disse Forrettigheder ophøre, og at der maae være de samme Vilkaar for alle saadanne Indretninger, saavel som for alle de enkelte Personer, der i Samfundet ville drive en saadan Forretning. For mig er det derfor hævet over al Tvivl, at Afgiften, hvorledes den end bestemmes, bør bestemmes lige for Alle. Men jeg kan, dersom man ved Siden heraf ogsaa kunde tage Hensyn til, hvad der tidligere har